

Text: Gn 8, 1-22

Datum: 16. června 2013

Kazatel: Filip Čapek

Místo: Třebechovice a Běleč

Když se vysloví slovo povodeň nebo záplava, tak se nám vybaví jen a jen nepříjemné věci a zážitky: zatopené domy, auta, zahrady, pole, strhané mosty, mrtvá zvířata a zvláště plačící a zoufalí lidé. Nepřichází, jak už víme, jen jednou, nedá se vypočítat a i kdyby, tak nás zaskočí jinak a jinde a zase přicházejí pláč a zoufalství. Co je to za úkaz, který nás takto tlačí k zemi a deptá nás?

Sestry a bratři, nebojte, nebudeme dnes probírat různé klimatické, vodohospodářské či politické prognózy, co a kdo za povodně může. Povodeň zkusme přijmout jako znamení a určité poselství, na které musíme odpovídat. A my už odpovídáme. Je skvělé, že se i v našem sboru vybraly již tisíce na pomoc postiženým nedávnými povodněmi.

O povodni se píše také v Bibli, a to hned na začátku. A je to trochu divné: zrovna Izrael, kterému vždy voda chyběla a chybí a o vodu stále prosí, se zaobírá zrovna povodni. I první čtení z knihy Izajáš (Iz 44,1-8) bylo o něčem jiném: Bůh vylévá vody do míst vyprahlých žízní a suchou půdu mění v bystřinu... Někdy se říká, že si Židé příběhy o potopě přinesli z babylónského zajetí, kde záplavy byly pravidelným úkazem anebo je možná znali už dříve. To je možné, důležitější je, proč a k čemu příběh o potopě slouží a proč ho máme i my dnes znovu slyšet...

Člověk a potopa od sebe nemají moc daleko. Spíš naopak, máme hodně společného, možná se i přitahujeme. Žijeme rádi blízko něčeho, co má energii, sílu, co dává vláhu, a tím i úrodu... Už od nepaměti se starověké kultury usazovaly právě u řek, ať už to byla Ganga, Eufkrat nebo Nil... I Třebechovice vznikly podle všeho jako malá osada u malé řeky, která ovšem umí ukázat svou ničivou sílu, jak někteří poznali na vlastní kůži v roce 1998.

A člověk? Co má společného s povodni? V příběhu, který jsme slyšeli, si Bůh v srdci (v. 21) říká, že už nebude zemi zlořečit kvůli člověku. Říká, že bude brát člověka ne jako sobě rovného, ale jako někoho, kdo má k dokonalosti přeci jenom dost daleko. Asi si také říká: ‚Ano, má srdce jako já, má i duši, ale tu někdy zaplaví voda a je zle, pro člověka, i pro druhé.‘ Stranou nezůstává ani země, i té člověk nejednou svým nezodpovědným chováním ‚zatopí‘. Vykácí lesy, vysuší lužní porosty, řeky a potoky sevře betonovými koryty, pak postaví domy,

továrny a obchodní centra tam, kde to není zrovna nejlepší i když to samozřejmě ví... Jakoby si říkal ‚po nás ať přijde potopa‘. Jenže ona nepřichází potom, ale už dřív, dříve, než čekáme...

Sestry a bratři, máme srdce, máme duši, jsme krůček od Boha samotného, ale pak vždy něco semele a přichází povodeň. *Člověk a povodeň od sebe nemají daleko*. Oba dokážou napáchat velké škody na všech frontách, na těle i na duši...

To není ale všechno. Kdyby tu bylo jen srovnání, že člověk a potopa jsou to samé, to by nebyla celá pravda. Člověk má stále naději, stále máme naději. Tu představuje v příběhu holubice, která hledá místo, kde by zůstala a nemusela se vracet do archy. Představme si, že ta holubice není nic jiného než duch Boží, který se vznáší nad vodami našeho světa a hledá, kdy by mohl najít pevné místo (srov. povídku S. Zweiga *Legenda o třetí holubici*). Rád by, ale nemůže najít místo, kdy by spočinul. Jsme až po uši ve vodě a vodu nemáme jen na plicích, ale – jak říká pěkně jeden ze žalmů – i v duši. Přesto to není marné. Víme totiž, že Bůh je trpělivý. Jeho naděje s námi trvá. Vždyť čím jiným je znamení křtu? Tak jako se vynořil po křtu z Jordánu Kristus a Bůh se k němu přiznal, tak i pro nás platí, že když přijmeme tuto jeho nabídku, tak na nás sestoupí duch Boží shora. A nejen to! Stejně tak najednou ucítíme pevnou půdu pod nohama. Nemusíme tedy jen šlapat vodu, máme naději... Pod sebou dole i nad sebou...

Každá povodeň někdy skončí. Ta první trvala dlouho a stejně tak nás zasahují povodně, kdy voda stoupá, a my máme strach: o domácnosti, o naše blízké, o sebe, o majetek, o pole, o dobytek... Pak nastává změna, voda opadne, zavane vítr, zasvítí slunce a všechno je hned jiné. Naše soukromé či společné lidské povodně jsou podobné, jen někdy trvají déle, často roky jako Třicetiletá nebo 1. nebo 2. světová válka nebo doba komunismu... A poslední dny a hodiny na naší politické scéně nemají daleko od povodně za dnů Noa.

Člověk a potopa od sebe nemají moc daleko. Přesto my lidé máme jednu velkou výhodu. Můžeme překvapit, nejen ve zlém; zkázou a ničením, ale i naopak. Smíme se vydávat jinou cestou: Můžeme překvapit, a to v dobrém. Že to není lehké, že to jde špatně, že sotva vytahujeme nohy z bahna a hlavy z různých potop, to může být pravda, ale ne celá. Kristus nám ukázal, že to jde. Že jeho příklad nese nad vodami jeho církev a všechny, kdo mu důvěřují, to víme. Držme se ho! *Pokoj Boží, který převyšuje každý rozum, uchovej naše srdce a smysly v Ježíši Kristu. Amen.*